

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

El llibres politics

CONTINUA el públic manifestant una marcada preferència pels llibres de caràcter polític.

Com més gran és el dejuni de mitings, d'eleccions, de propaganda de tota mena a què els governs d'avui sotmeten el poble, més gran és la fam, més grans són les ganes d'aquest d'intervenir en la cosa pública.

Tota o quasi tota la literatura dels nostres dies dona voltes entorn d'aquests temes: Rússia, la guerra, les dictadures.

Les mateixes biografies o autobiografies a què els lectors de tot arreu s'han afecionat darrerament demostren que la política i els polítics tornen al primer pla de l'actualitat d'on els van allunyar els dictadors.

A Anglaterra, l'èxit més gran de la literatura biogràfica l'ha constituït la vida d'un home d'Estat: Disraeli.

Ací Cambó i Romanones, segons llurs turiferaris, també han tingut bona fortuna.

¿No van publicats de Lerroux o sobre Lerroux tres o quatre llibres en poc temps?

L'un el van escriure els nostres amics Marsà i Carballo, i obtingué una acollida favorabilíssima als sectors d'esquerra.

Ara ens arriben unes memòries del cabdill radical—"Pequeñas tragedias de mi vida"—, editades per "Zeus", força interessants.

No ho foren, i ens hauríem d'alegrar de la seva difusió per ço que representaria o significaria.

Com a fenomen polític, aquesta set que l'opinió té de saber notícies de tot arreu—de l'Índia, de l'Indo-Xina—i conèixer els homes que ací i fora de la nostra terra condueixen les multituds, no pot ésser més confortadora.

Els que pretenen que a l'ideal de la Revolució Francesa hom li ha d'estendre la papereta de defunció, que el poble és políticament indiferent, que la democràcia ha fracassat i ha passat de moda, ja veuen si en van d'errats.

bilbains que portaven una gran bandera amb els colors de l'Atlètic Club.

Els del grup, que fal vegada eixiren de la Llar Basca, es dirigiren, vitorejant el club, pel carrer de Sevilla.

En arribar a la placeta de Canalejas, sortiren a l'encontre dels manifestants diversos guàrdies de seguretat, un dels quals prengué la bandera de mans del que la duia.

Poc després, uns quants entusiastes de "Atlètic es llençaren contra el guàrdia i li prengueren la bandera, fugint amb ella".

Aquesta epopeia tartarinesca, a mi, francament, em fa poca gràcia. Jo suposo que tot això no ho feren pensant en mi, en quina impressió em produiria. Segurament la majoria dels espanyols s'expliquen aquesta gesta. En el cas d'aquests bons bilbains, haurien obrat de la mateixa manera. Per una raó: perquè la majoria dels espanyols d'avui són massa aficionats al camp. I no és que els tracti de bèsties. No, no: em refereixo al camp d'esports. Per aquesta afició que els espanyols tenen al camp, han estat possibles sis anys d'estúpida dictadura. Potser no ho haurien estat si haguessin tingut més afició al llibre.

Però, de totes maneres—dirà algú—, no

deixa d'ésser heroic el que a un guàrdia li prenguin la bandera.

Sí, potser sí; però és un heroisme inútil i un xic còmic. L'heroisme, més que els peus del futbolista o els punys del boxador, l'ha de guiar el cap del pensador.

LLUIS CAPDEVILA

Els Mossos d'Esquadra

AQUESTS darrers dies ha estat comentada la resposta que el senyor Maluquer i Viladot ha reiterat, referent a la nota publicada per un setmanari local, en la qual eren denunciats certs actes de servei dels mossos d'Esquadra de Catalunya.

El president de la Diputació ha tornat a dir que, malgrat sostenir aquella corporació el cos dels Mossos, no té cap mena de jurisdicció sobre ell. Més clar: que la Diputació els paga, però no els pot manar. La dita de "Qui paga, mana" és un sarcasme en el cas present.

Bé; dies enrera es parlava de la dissolució de l'esmentat cos, pels mateixos motius que esmenta el senyor Maluquer. D'aquells parlaments hom no n'ha sabut res més. ¿Es que hi ha raons poderoses que no ho permetin? Cal, ara, parlar clar.

INTENCIONS

ENCARA QUEDA HEROISME

EL dia 2 del passat mes de maig féu cent vint-i-dos anys que el poble de Madrid s'aixecà en armes contra el despotisme i la superbia dels exèrcits del despòtic i superb Napoleó Bonaparte, oficiallet d'artilleria que les circumstàncies havien fet emperador dels francesos. Pel barris baixos—que, en semblants casos són sempre els més alts de cor—corria com la pólvora la insurrecció. Un grup de dones i homes mal armats plantava cara a un exèrcit que havia vençut en la major part dels camps de batalla d'Europa; al Parc de Monteleón morien Ruiz, Daoiz i Velarde.

L'actitud, magníficament rebel, del poble de Madrid serví a Goya—el més genial dels pintors espanyols—per a dibuixar els cartons de les escenes de la guerra que són la diatriba més formidable contra l'art de matar.

Aquesta del 2 de maig és una de les gestes més belles del poble espanyol. Demostrea que el poble, a la curta o a la llarga—en aquest cas que comentem, a la curta—, triomfa sempre de tots els despotismes.

El Madrid que jo més estimo, el que em

sembla més cordial, més generós, és el del 2 de maig, és a dir: el dels barris baixos, el del poble, que té sensibilitat, que té dignitat, que, encara que una injustícia no l'afecti directament, es revolta contra la injustícia. L'altre, el de la Castellana i Recoletos, el de la classe mitja, em sembla perfectament impersonal i gris, i, per tant, menyspreable.

El Madrid que val de debò, el digne d'estima i d'admiració, és el del baix poble, el que emparia el pobre i el perseguit; el que odia l'arbitrarietat i la tirania; el que es llença al carrer, el que acaba amb tots els despotismes. Exemple: la dictadura. Qui, com jo, ha viscut temporades a Madrid durant aquests sis anys passats, sap que és Madrid qui acabà amb la dictadura, minant-la amb l'odi i el menyspreu, amb la burla i l'escarni.

Del poble de Madrid se'n poden esperar encara moltes coses. Ço que no pot esperar-se són fets com el que acabo de llegir en un diari del passat dimarts.

Es un fet que m'ha deixat ple de pasme i d'estranyesa. Heu-vos-lo ací:

"Madrid, 2.

Ahir, a primera hora de la nit, en conèixer-se a Madrid el resultat del partit final del campionat de futbol, aparegué a la Carrera de Sant Jeroni un nodrit grup de

Retorn a la Roma antiga

Ròmul a Remo:—Aquesta llet em sembla que és agra!

LLIÇÓ POLITICA

Nosaltres i el senyor Cambó

EL senyor Cambó està malalt. Sembla que la gravetat ja no existeix, i que passeja més tranquil·lament per Londres, sentint concerts, visitant col·leccions d'obres artístiques, llegint diaris, passejant i distraient-se. La millora és notable, i com que el seu mutisme voluntari és degut a indicacions mèdiques, és possible que aviat es pugui donar per resolta la seva malaltia.

Nosaltres, els esquerristes intransigents de LA CAMPANA DE GRACIA, desitgem la millora del "leader" de les dretes i ens alegrem de les bones noves que arriben en aquest sentit. En la lluita política, per salvatge i candent que sigui, hi ha un determinat horitzó que no es deu travessar. Hi ha enemics i enemics. El senyor Cambó és certament un enemic, millor dit, un adversari de l'esquerrisme. No hi creu. És un escèptic del tipus de Cánovas del Castillo, per exemple; i voldria crear un Estat Català, artificialment, fet de dalt a baix, perquè no creu en la possibilitat que sigui fet de baix a dalt. Creu en la fatalitat històrica, i sap que Castella, poble que sembla mort, es redreçaria quan sentís que una de les seves ales esteses es vol desarrelar en ple vol... Creu que ha arribat l'hora, per Catalunya, que aquesta governi el país, com Prússia va imposar el seu esperit a l'Alemanya imperial. En aquest punt estan d'acord homes tan distants com Francesc Cambó i Francesc Pujols, als qui els uneix un mateix concepte de la història de l'hegemonia catalana en la política espanyola, encara que no vulguin.

L'escèpticisme del senyor Cambó l'ha dut a cercar-ho tot de les possibilitats immediates dels Governos, als qui considerava un deure afeblir a cada instant, perquè així creia que bonament podria anar aconseguint concessions per Catalunya. Això, que, com a tàctica, sembla una solució, en la pràctica no ho era, perquè a mida que els Governos eren més febles, menys concessions eren donades a Catalunya, la qual cosa vol dir que hi havia i encara hi ha altres imponderables que fan impossibles les concessions catalanes. Quins són aquests? Cerqueu en els elements que l'any 1917 i l'any 1923 volcaren la sobirania del poder civil, i us quedarà demostrat.

Potser per això, en l'Estatut de l'any 1919, en què tots els ajuntaments catalans demanaven l'Autonomia política, es concedia el cap del govern a un Capità General, per a veure si amb aquesta solució era possible que les forces determinades comprenguessin que el separatisme no tenia valor

com a element directiu, donat que es posava en mans del poder central les tres forces d'un Estat, Milícia, Diner, Política Estrangera. El senyor Cambó, que intervingué vivament en aquella redacció, sabia per què donava aquella solució de cap d'Estat.

Doncs, bé; el senyor Cambó, que certament ha influït en la política catalana de fa prop de trenta anys, ha passat per un moment greu en la seva salut.

El sistema selvatge d'acusacions i malediccions, propi de l'"Action Française", de "La Protesta" i d'altres diaris, no és pas el nostre. Nosaltres som adversaris polítics del senyor Cambó. Ni en la qüestió catalana, ni en la política general, ni en la social i econòmica, no estarem mai d'acord; però això no vol dir que nosaltres ens sentim satisfets per la greu malaltia del senyor Cambó, que, si com a solució donés per fatal resultat el seu mutisme definitiu, l'anullaria completament per a la política.

El senyor Cambó és un polític de dretes, però no és un mal català. El seu ajut, la seva contribució a l'obra cultural catalana és important i transcendental, i, mercès a ell, s'han pogut realitzar quatre o cinc publicacions necessàries i eficaces. Només per això, el senyor Cambó ja mereix un altre to en tractar-se d'ell. Podem combatre'l com a polític; anul·lar-lo políticament, si és possible; però no negar-li un amor a Catalunya que ha palesat mantes vegades.

Li manca a Cambó, per a ésser un polític complet, una certa elegància espiritual i una comprensió més clara dels moments importants. El seu "cantellutisme"—potser si coneaguéssiu el poble on ha nascut, comprendríeu part del seu caràcter—el fa impossible de tracte; però Cambó, com a català, mereix respectes i consideracions. Cap concessió al polític. Cap, ni una. Tant de bo, Catalunya—que aquests dies darrers ha donat un espectacle lamentable i trist—l'anullés políticament, arreconant-lo. Però, tampoc cal la indignitat de desitjar l'emudiment d'un home que estima la seva pàtria i que li ha obert els camins d'una alta cultura humanista.

MIQUEL VALLS

Aviat farà set anys que la premsa espanyola està amordassada per la censura.

Trobem, francament, que són massa anys. I trobem que el govern s'hauria d'haver adonat que la censura no té cap eficàcia i és, al contrari, contraproduent.

La unió de les esquerres

DESPRÉS d'un llarg període de més de sis anys de silenci, en què els prohoms de la política, aquells homes que un jorn pretingueren redimir el poble, no han dit mai aquesta boca és meua, que a pesar d'haver viscut dies d'angoixa, de lluita, i de por, i que arreu de l'univers, arreu dels pobles de la terra, s'ha lluitat per les idees i per la llibertat, aquí hem dormit el son del dolç no fer res, en l'ostracisme més consagrat, plens d'oprobri i d'enviliment; presentint ja que és l'hora de desentumir-nos de l'envorment actual, tots els homes de pensa liberal, tots els homes representatius, per la seva actuació, dels diversos sectors i grups polítics d'esquerra del nostre poble, amb gest viril i enèrgic, han aixecat bandera dient al poble que ja és temps que ocupem el lloc que ens pertoca en la lluita per les idees i per les qüestions que ens atenyen.

Cinc són les banderes que s'han aixecat en un mateix moment: els republicans d'"Acció Republicana", els republicans federals, els republicans nacionalistes i els de la "Unió Socialista de Catalunya", que, amb energia i entusiasme, es dirigeixen tots al poble, per despertar-lo i emmenar-lo cap a les seves hosts.

LA CAMPANA s'adhereix a l'homenatge que València ha ofert al repúblic Julio Just Jimeno.

Es corprenedor i encoratjador alhora que en aquests moments de prova, de dubtes i de claudicacions, en aquests moments en què els que un dia s'erigiren en apòstols de les idees populars es venen fins la vergonya per un miserable plat de lleties i són més fermes apolígistes de les idees i els fets de l'altre cantó de la barricada, hi hagi encara gent que amb el cor encès per la flama sagrada de l'ideal es dirigeixi amb el verb de la paraula viva a les nostres multituds i al nostre poble, per despertar-lo de l'ensopiment i de les tenebres.

Es digna de tots els elogis l'actitud enèrgica i decidida d'aquests grups, i cal que tots els homes de pensa liberal de la nostra terra prenguin part activa en les llurs actuacions, i que no els abandonin en aquests moments de balbuçeg i d'incertitud; car fóra fatal i de conseqüències tremebundes mirar-s'ho amb indiferència.

En aquests temps, els més difícils potser de la història del nostre país, aquest intent de despertar pot ésser l'albada d'un nou esdevenidor plethòric d'activitats i el triomf dels ideals de redempció i de llibertat; mes amb el que cal que fixem un xic d'atenció és en el fer de les coses, que no siguin massa les banderes aixecades, que no siguin massa els grups i partits que amb credos diferents els uns dels altres defensin cadascú el "no va més" i la "panacea non plus ultra" per tal d'emportar-se'n cap al seu si. la gent d'una manera exclusiva i individualista.

Cal tenir en compte i ben gravada en la memòria aquella cèlebre frase de Maquia-

vel: "Divideix i venceràs", això és: que no siguem massa individualistes, que els partits no es converteixin en capelletes, que en lloc de fer obra gran i potent, no fem obra diminuta i fraccionària, per acabar dient-nos pestes els uns dels altres i fer-nos la guerra com acarnissats enemics, tots volent redimir la Humanitat com ideal comú.

Per què en aquests moments en que els vells poders trontollen de cap a peus, tots els homes de pensa liberal, els representants dels partits polítics populars, tant els republicans, com els socialistes, com els marxistes, deixant de banda les diferències de tàctica que els separen, no formen el front únic per a recollir els destins del poder de la nació?

Ara que tant es parla de reorganització de forces i partits, ¿per què no es posen d'acord els diferents sectors polítics d'esquerra del nostre poble, i creen un formidable bloc d'esquerres, i fan la veritable unió sagrada, que, partint diferències i àdhuc fent pactes i concessions i elaborant un programa mínim on hi fossin contingudes en bloc les aspiracions de cadascú, servís de punt de partida per a una actuació ferma i segura en benefici del poble?

Recordem que fa més de deu anys que hom parla de reorganitzar forces, de crear partits, de futures actuacions fermes i segures, i és una cadena llarga d'intents, seguits de fracassos, que no s'acaba pas mai; en aquests moments, doncs, és quan més que mai s'imposa i és d'urgent necessitat la unió de tots els sectors polítics i socials del nostre país, si és que es vol fer obra positiva; d'altra manera, no es farà mai res i serà enganyar el poble i anirem sempre d'Herodes a Pilat, com els jueus errants, sofrint l'estigma de la inestabilitat i essent la riota del món.

SALVADOR MAJÓ

Carles Esplà ha passat per Barcelona.

Bon dia, republicà il·lustre, home conscient... polític auster!

Referències

QUAN hom necessita un empleat, ha de prendre tota classe de precaucions. Han d'exigir-se-li molt bones referències: s'ha de mirar que vagi ben pentinat—la ratlla al mig és una cosa deliciosa, i tot el cabell endarrera amb deu grams de vaselina, també està força bé—; un certificat del metge que l'individu no té propensió a l'hidrofòbia, no li seria sobrer; una repassada a l'arbre genealògic per a tenir la certesa que no hi ha branques corcades i que els troncs són de bona fusta i no de suro, també és necessària; i encara una detinguda inspecció a les sabates que ens demostrï que el subjecte té dos rals per gastar-se o 1/4 de HP. d'energia al braç dret, és indispensable.

Això és just i ha d'ésser així.

Però a l'empleat, qui li dona referències del seu futur amo? Qui li assegura que el burgès no té un perdigó a cada una de les quatre ales? I en el cas, tan freqüent encara, de la vida interna, qui li diu que haurà d'alimentar-se de llet concentrada i pernil, si entra en una tenda de comestibles; de reconstituents, si entra en una farmàcia; i de barres de Viena, si en una pastisseria; i tot això a les fosques o sota una taula amb vistes a la impunitat?

Això, en els casos greus; perquè hi ha, per exemple, el suplici que a cop d'ull sembla petit, sense ésser-ho, d'haver-se de passar tot el dia rient, perquè l'amo llegeix el T. B. O. alguna vegada, i es creu que és un faceciós; i l'altre no menys gros de no poder obrir la boca en tot el dia, perquè l'amo combrega cada dia i és molt formal.

L'empleat, avui com avui, no pot demanar referències: és més, sovint ha d'acceptar les condicions que li imposin, per denigrants que siguin, i encara restar-ne agraït i agafar el raspall de tant en tant, quan el seu deure seria agafar els espolsadors.

Els burgesos tenen, avui, la paella pel mànec, i ens fregeixen tant com poden; però per si els temps canvien, que facin els possibles que no se'ls mori l'àvia, que és la única que ens donaria referències satisfactòries d'alguns d'ells; entretant, que vigilin, perquè als raspalls no costa gaire de clavar-hi tres o quatre claus.

LLUIS

L'únic camí

FORA del deure, no hi ha redempció possible.

No busquis enlloc el que solament està en tu mateix.

Aprèn a ésser digne de tu; fes-te mereixedor de la pròpia estima.

En tots els actes de la vida obra sempre en harmonia amb la teva consciència.

La consciència és la brúixola, és la guia que et menarà a port segur, l'únic port: el de la felicitat.

Per apreciar la llum, has d'haver viscut en tenebres. Per a gaudir del benestar, has d'haver passat pel dolor. Tot esforç ha de cristallitzar en un benefici, per ésser de llei, ha de repercutir en bé de tot el món. Altrament, l'esforç resulta inútil.

La vida és l'activitat contínua. L'estacionament és contrari a la llei natural, a la única llei, que és la vida. El contrari d'aquesta llei fóra la mort, i la mort és un mot absurd. La Creació no admet aquest mot, perquè la Creació no pot negar-se ella mateixa.

Tots els problemes de la humanitat s'han de resoldre en tu mateix.

Cal tenir cura de no malgastiar el temps. Gran part dels pobladors del món, en aquest particular, fan un trist paper.

A l'home dels nostres temps li és molt necessari alleugerir-se de molta càrrega inútil. Ha de fer una bugada de la seva ànima, i ha de prendre un purgant actíu per a netejar el seu cervell. Es precís que evacui tota la corrupció que hi té. En un mot: l'home ha de renovar-se.

Ésser home no vol pas dir passar els anys de la vida mirant pel balcó dels ulls al carrer de les trapelleries del món. El món cal que es miri i es jutgi a través d'un mateix.

Per a governar als altres, cal primer saber-se governar un mateix.

Que faci cadascú la feina de casa seva abans de preocupar-se de la dels altres.

Quina feina hi hauria a fer, si cadascú fes la seva pròpia!

El primer deure de l'home és complir amb ell mateix. En aquest compliment radica la felicitat del món.

Algú ha dit que la política és l'art de governar els pobles. Podrà ésser això veritat. Però jo sostinc que no hi haurà política que hi valgui, mentre cada home no sàpiga governar-se ell mateix.

Que tots els camins menen a Roma? Es una mentida; n'hi ha que porten al Canyet. Cal saber elegir, i per saber fer-ho així, hom ha d'aprendre de fer-se conscient, intel·ligent i molt pràctic del terreny que trepitja.

GALLARANC

Ha estat a Barcelona el senyor Quiñones de León.

Ens estranya que la seva visita no hagi coincidit amb la del senyor Alba.

Sorpreses i realitats

QUINZ dies endarrera tothom estava pentent del contingut d'una capseta misteriosa. Ens havien fet creure que la Primavera esclataria més ufana que mai, i que amb llur arribada s'obririen de bat a bat les portes dels nostres cors. Se'ns parlà de sorpreses agradables, i arribarem a pensar veure realitzades aquelles fantasies.

Varen anar passant els dies i les hores. La capseta de les sorpreses misterioses restà tancada amb baldell i pany i clau, i res no va indicar que hi hagués intenció d'obrir-la. Els qui devien saber-ne alguna cosa, es mostraren sords i muts aparentment. Si alguna vegada obrien la boca, fou per dir quatre paraules que posaven un altre interrogant a la nostra pregunta. I a hores d'ara continua la incògnita.

De les sorpreses que la nostra fantasia havia inventat, no se'n ha vist ni una. Som allà on érem tres setmanes endarrera. Havem vist, sí, pels nostres carrers, un color caríssims, però no fou una sorpresa. Ens ho esperàvem. La "temporada" s'ho portava.

Sorpreses? Realitats! Les promeses que a mitges tintes havien estat fetes no s'han deixat veure per enlloc. En canvi, la realitat ens ha ensenyat, una vegada més, que "no es pot dir blat, fins que no sigui al sac, i ben lligat".

Correu de l'Estranger

EL PERILL FEIXISTA

TOTHOM sap fins a quin extrem els darrers discursos de Mussolini han comogut l'opinió europea, i la francesa especialment. I aquesta opinió es pregunta ansiosament quins són, en realitat, els desgnis d'Itàlia.

Sobre aquest tema de palpitant actualitat, un diplomàtic estranger, resident a Roma, ha fet unes declaracions importantíssimes. Per tal d'evitar les represàlies consegüents d'un règim de força extraordinàriament venjatiu, l'individu en qüestió calla el seu nom veritable.

A hores d'ara—explica el diplomàtic—no hi ha cap feixista italià que no cregui en una victòria contra els francesos, en cas de guerra, i que no estigui encara convençut de la imminència d'aquesta guerra, la qual, segons ells, haurà de tenir lloc abans de l'any 1935 ... censura ... censura ...

Cal remarcar, a més, que l'emigració italiana està parada des de fa algun temps i que són donades, actualment, grans facilitats a tots els emigrants que volen tornar a la seva pàtria.

Altrament, el feixisme, per definició, no pot viure més que en un estat de tensió perpètua. I per a conservar aquesta tensió, no res millor que fer present a les masses la proximitat d'una gran victòria. I és el que fa Mussolini...

La situació econòmica d'Itàlia no és realment envejable. Però la política mussolinista es basa principalment en aquella hipòtesi de què parlàvem al principi.

Les grans despeses d'armaments, en efecte, és el vençut del dia de demà el qui haurà de pagar-les. Que això és una paradoxa? Evidentment! Tot el feixisme és una paradoxa monumental. Però convenç la simplicitat de les masses, i les porta fins a l'entusiasme.

D'aquesta manera, tota Itàlia és mantinguda, moralment i materialment, en peu de guerra. La premsa feixista dirigeix, a l'efecte, una campanya incansable.

Es clar que algunes circumstàncies poden canviar el curs dels esdeveniments. El fet, per exemple, que els oficials de l'exèrcit regular italià no mirin amb molta bona cara el dualisme militar actual, i, sobretot, una ferma actitud de tota Europa posada al servei desinteressat de la pau.

El boig del doctor Albinyana organitza "los legionarios" i parla de separatisme, per començar.

Ja sabem a quin estat ha dut l'"unitarisme" la finança municipal.

LA POLÍTICA INTERIOR DE LA GRAN BRETANYA

ANGLATERRA passa, aquests dies, per una crisi política i social extremament aguda. El partit liberal ha salvat el govern MacDonald d'una caiguda que semblava certa.

Això s'ha esdevingut després dels debats parlamentaris sobre els obrers sense feina. Lloyd George, amb tot, no ha pas deixat de fer remarcar, en la seva intervenció, que el govern Ramsay MacDonald no havia complert les seves promesses electorals, puix que el nombre d'obers sense feina, en lloc de disminuir, ha anat augmentant de dia en dia.

Però el cap del partit liberal no ha volgut fer més crítica del que ja ho era la situació ministerial, i al moment de la votació, els liberals s'han abstingut, deixant que el govern assolís una petita majoria de 29 vots.

I és que Lloyd George i els seus amics tenen iniciades unes negociacions amb el partit laborista per tal d'arribar a un acord sobre una pròxima reforma electoral. Aquesta reforma electoral permetria al grup liberal-laborista d'obtenir una victò-

El "Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria" encara no existeix. En Pestaña va donar la solució. Per què no ha estat acceptada?

INDIA I ANGLATERRA

La força pública anglesa, a l'Índia, ha fet foc, diverses vegades, contra la multitud.

La situació del govern laborista és en extrem delicada. Els grans problemes de la Gran Bretanya—especialment els dels obrers sense feina—s'agreuuen més cada dia. Fins es parla d'una pròxima derrota parlamentària...

Tant-se-val! Un govern que es diu socialista i que permet fer foc contra les multituds que clamen llibertat i justícia, és un govern moralment derrotat.

I derrotat per sempre més.

JUSTICIA, JUSTICIA ENCARA!

La bandera catalana, segons declaracions oficials, podrà onejar lliurement.

Molt bé. Cal celebrar-ho. Però cal també que no pari tot en banderetes. Una bandera, per gloriosa que sigui, no resol res per ella mateixa.

Hi ha realitats—injustícies i vexacions que perduren—que estan per damunt de tots els emblemes. Hi ha, avui sobretot, a Catalunya, per resoldre, el cas del Centre Autonomista de Dependents i l'ampliació de l'Amnistia als delictes polítics i socials.

Per ara, la bandera hauria d'onejar a mig pal.

PENSAMENTS

"No et deixis governar pels dogmes i les autoritats"—clamava ja Roger de Bacon en el segle XIIIè. I com a fonts principals de la ignorància, mostrava les següents: "el respecte a l'autoritat, la força del costum, i la vanitat ignorant i pretensiosa."

UN ALCALDE MOLT MORAL

A Vic el tenen, per obra i gràcia del canvi de règim. A aquest senyor se li va ocórrer posar una multa de cinquanta pessetes a l'empresa del teatre Vigatà, per haver-s'hi representat "Pasqua abans de Rams", vodevil gairebé centenari.

Aquests excessos de zel desdinen molt d'una autoritat de Vic. Ni que aquella ciutat fos Vilanoveta de Baix!

ENCARA EN QUEDEN?

A Valls un carlí ha estat expulsat del partit. ¿Però encara en queden, de carlins?

A L'ESTABLE ESTARAN MES BE

El líder dels "Casos d'acer" ha dit que el lema d'aquesta bel·licosa—i incivil—agrupació havia d'ésser "espases i armaments".

Es veu que a Alemanya encara no s'ha acabat la lepra militarista del temps del kaiser. Es veu que aquests "Casos d'acer" estarien més bé en un estable—si podia ésser en companyia de Mussolini—, que en una República.

RECORDEU-VOS-EN!

El record de la gran guerra encara és viu en moltes llars; són molts els cors de mare i d'esposa que encara porten dol per l'odiosa guerra.

Aquestes mares, aquestes esposes, són les que haurien de fer callar Mussolini, que, amb la seva oratòria grotescament bel·licosa, sembla que vol desencadenar un altre daltabaix.

LA PRIMAVERA LA SANG ALTERA

Amb la primavera li ha sortit a Anglaterra un gra: la insurrecció a l'Índia.

Es un gra perillós. Els indis s'han cansat de fer l'indi, i ara volen fer la pau. I, per ara, van camí de fer-la. No tot s'ha d'acabar com al Transvaal.

Pobra Anglaterra! Quina llàstima ens fa!

ria potser definitiva sobre els conservadors.

En un article publicat en el diari conservador "Daily Telegraph" ja es palesava el temor de què si aquestes negociacions reeixien, el partit conservador podria restar a l'oposició durant anys i més anys.

Altrament, els conservadors estan molt dividits. Ataquen, amb tot, fogosament, el gabinet treballista i n'assenyalen les tares,

CARLES ESPLÀ

Es a Barcelona Carles Esplà. Li desitgem una bona estada entre nosaltres.

I aprofitem l'ocasió per a advertir al "Carretero Audaz" que no vingui. Podria tornar a rebre!

PER LA QUARTA AMNISTIA

El darrer dissabte fou presentat al Govern el document demanant l'ampliació de les tres amnisties i indults concedits fins a la Data.

A veure si, atorgant la quarta, podem dir que és una realitat allò de la pacificació dels esperits.

EL NOU CENS ELECTORAL

Signats per l'alcalde, han estat fixats pels nostres carrers uns bans convidant el poble a la rectificació del cens electoral, gairebé centenari.

Recomanem als nostres lectors ho facin, per tal que, en hora oportuna, puguin emetre llur sufragi.

PER UNA ESPANYA REGIONALISTA

Existeix el propòsit de convocar tots els alcaldes dels municipis espanyols, a una assemblea on seran fixades les fites del regionalisme espanyol.

A veure si d'aquest moviment d'avenc, interpretant-lo erròniament, en tindrem la culpa els catalans.

FINS QUAN?

Calvo Sotelo, el ministre dels superàvits, ha tramès una llarga nota a la premsa, aclarint una mota de l'actual ministre d'Hisenda. I els babaus dels periòdics l'han publicada.

Senyors, que fa més de tres mesos que aquella gent ja no pinten res!

PERDUA SENSIBLE

La setmana passada morí l'ex-alcalde popular de la vila de Martorell. En Pere Puig i Alegre.

Els republicans perden un company, i "El Progrés" d'aquella localitat, la seva ànima. Que la terra li sia lleu.

REMENANT LA CUA

Els pupins de Sabadell volien crear una nova entitat monàrquica, i no n'han pogut sortir. ¿Encara volen fer més el ridícul?

SUMA I SEGUEIX

Ha estat fet públic el manifest de la dreta republicana de Catalunya.

Ja no en manquen tants!

AMICS DE LA LLIBERTAT

Indalecio Prieto, l'ex-diputat, en donar una conferència al Col·legi d'Advocats de Madrid, s'ha declarat partidari de l'Autonomia de Catalunya i Bascònia.

Indalecio Prieto és un amic de la llibertat.

FORA L'ESPECTRE!

Per a correspondre a les atencions que els ha dispensat Barcelona, els alcaldes de les províncies espanyoles volen demanar al Govern la cessió del castell de Montjuïc a la ciutat. Si fóssim alcaldes, també ens hi sumariem.

ENDEVINALLA FINAL

Es podria endevinar,
es podria ja saber,
quina és la gran sorpresa
que ens reserva En Berenguer?

Film de la vida

LA MORAL I LA RELIGIO

MORAL i Religió: heu-vos ací dos elements poderosos de l'actual societat que fins avui havíem concebut íntimament lligats, inseparables; però que tot sovint la realitat de la vida ens ve a demostrar tot el contrari. Vaig a fer comentari de dos fets, banals, és evident, però que asseveren eloqüentment la nostra afirmació.

Primer "tableau": L'acció passa en una gentil platja d'un poblet de la Costa Brava. És l'istiu i l'hora del bany: una munió de banyistes d'ambdós sexes, "gente bien", exhibeixen llurs aptituds aquàtiques. De quan en quan se'ls veu que surten de l'aigua i mandrosament s'estiren a la sorra per prendre el sol, costat per costat, tot naturalment... Van abillats tal com imposa la moda, amb aquells vestits lleugeríssims, tot just per tapar les "vergonyes", imitant a Eva... Que n'eren de formoses aquelles damiselles! Cregueu que n'hi havia per temptar fins els mateixos sants.

El sexe fort també hi era ben represen-

Oblit:

L'"Adolphe Menjou" de la Dictadura, és a dir, aquell "amo" de la Diputació provinciana, surt al carrer sense sàrries.

tat. Feia bo de veure-ho: era una visió estètica i pintoresca, d'una naturalitat esparverant.

Hi haurà qui, sens dubte, dirà que aquesta promiscuitat de sexes és escandalosa, immoral...; no devia pas ésser tan deshonest com això, perquè es veien les mamàs de les "nimfes", com d'un tros lluny s'ho miraven embadalides.

L'endemà, ja de bona hora, les veureu com corren per anar a missa primera, amb vestidet llarg, ben acotat i amb vel al cap i tot. Ja a l'església, és de veure amb quin recolliment preguen i ouen la missa, i com, resignades, segueixen l'interminable sermó del bon senyor rector... Llur devoció arriba fins al sacrifici. Són unes santetes, i com a tals compleixen els preceptes de la santa mare Església, que elles saben austers, severes...

Un cop al vespre, les veureu al Casino, amb una elegant "toilette", curta fins a mitja cama, ensenyant braços i escot, com dansen ben arrapadetes amb llurs cavallers i tot emmirallant-se en llurs ulls...; i no ho fan pas amb cap mala intenció, ni tenen cap mal pensament; no res d'això; les pobrissones... són tan innocents!...

Segona mostra: L'altre dia, a Montserrat, vàrem ésser espectadors d'una escena, per cert, també ben edificant. Dues "cocottes" (no diem prostitutes, perquè el mot ens repugna), genuïna representació de la galanteria cosmopolita, varen portar una nota discordant a l'ambient d'aquells paratges místics i venerats. Quina indelicadesa, quin humor, d'atrevir-se a fer un "mercat d'amor" d'aquells llocs que la tradició ens presenta com sagrats. Oh imperdonable profanació! Aquells agrestes i miraculosos indrets en restaran llarg temps escandalitzats... Els nombrosos seglars que per allí dalt vegeten se les miraven de reüll, acovardits i recelosos... No endebades va dir Sant Antoni: "Quan veieu una dona, no oblideu que teniu present, no un ésser humà, ni tampoc una bèstia, sinó el mateix diable".

El que més ens va xocar de les nostres "pecadores", va ésser el veure-les, en el Santuari de la Moreneta, amb el fervor que pregaven, agenollades i tot...; fins veiérem com una d'elles plorava i com d'un pas d'autòmata, s'apropà d'una columna on hi havia una imatge santa esculpida, i tot persignant-se hi posà (oh sacrilegi!) els seus llavis impurs...

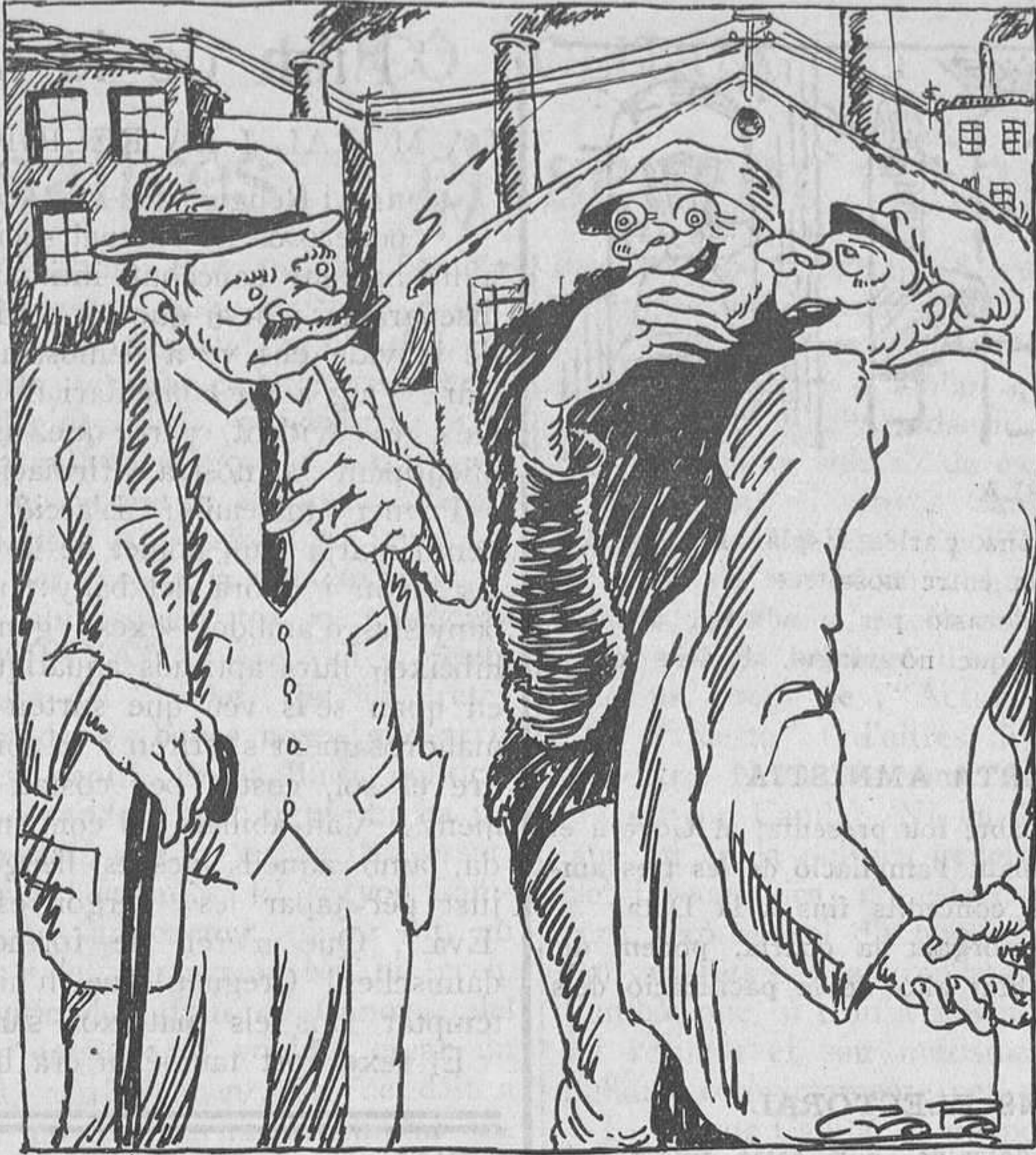
Nosaltres restàrem sorpresos, confosos i en sortírem amb el cervell enterbolinat. Oh, paradoxes del nostre temps!

Ens abstenim de fer comentaris; ens falta espai i no és tampoc això el que ens havíem proposat; la nostra intenció sols era de posar de relleu aquest absurd: la discrepància entre la Moral i la Religió.

Res més.

"VOLNEY"

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Els idealistes

—De quin partit és, vostè?
—¿Yo?... del comercio.

Irradiacions estèrils

Molts dels estats presents de la societat són purs determinismes de la indiferència. Si hom pogués arribar a controlar el grau d'influència que ha tingut en la majoria de moviments, ens seria impossible explicar-nos més raonadament la situació actual de molts estaments.

Nosaltres, però, més que un estudi de la influència corrosiva que hagi pogut tenir la indiferència en el curs evolutiu de la societat, ens interessa cercar la força que pugui tenir en el nostre món reduït, ja que això ens pot explicar innúmbers desviaments.

Per exemple, a casa nostra, encara que no ho sembli o que a vegades hom no se'n doni compte, existeix una *élite* espiritual. En alguna ocasió hem sentit, de la boca d'algun dels seus components, queixes furibundes per la indiferència en què la multitud deixa aquestes animetes plenes de sensibleria escollida i daurada.

Els pobres infeliços no s'adonen que parlen amb una espiritualitat tan subtil i sobrenatural, que no es deixen entendre de ningú. No volen veure que han passat el temps perfilant-se una personalitat tan esquivada, que gairebé es fon en el clos tancat que han bastit a l'entorn de la seva individualitat. La seva personalitat és flonja, és com un fluid una mica esbravat que passa amb unes ales finíssimes per damunt els caps dels seus conssemblants. Parlen d'indiferència, de buidor i no veuen que la seva còrpora espiritual és construïda d'egoisme individual i d'indiferència vers tots els problemes que interessin a les multituds. El mal més gros és que a vegades creuen que, efectivament, són ells que han de conduir les masses amb la seva paraula moralitzadora i primfilada.

Nosaltres, davant d'aquests éssers seleccionats, sentim una mena de compassió que sovint es determina en un avorriments aclaparador per aquestes vides estantisses. No podem fer-hi més. Si gaudíssim de prou autoritat, ens plauria d'arrecer-los en unes sales de Museu a propòsit, per tal que tot hom en pogués hebre l'exemple. Ara, com que hem de resignar-nos amb la imatge que ens n'hem fet particularment, ens permetríem de dir-los que, abans de voler-se fer escoltar per les multituds, han d'aprendre que a aquestes els interessa més saber la manera de menjar que el seu plany d'essència espiritualíssima.

El mal més gran, és que alguna vegada, un d'aquests monstres que viuen en regions ignotes, arriben a infiltrar-se en mig d'una selecció d'homes més o menys considerats pel poble, ço que els dona un raig de llum.

Unes paraules desfetistes d'un amic nostre: —No hi haurà "procés de responsabilitats". I si n'hi ha, tornarà una altra dictadura a ofegar el desig del país.

un llampegueix ràpid, i els guarneix amb una aurèola que ells prou miren de retenir. Amb l'acció del temps, però, va entelant-se el seu reflex, i la perspectiva els dona un aire minso de nuvolet rosat.

No volem ésser massa inflexibles. Potser en un panorama espiritual que s'estimi, hi faï bonic aquestes estels, la bellesa dels quals només saben copsar uns quants intel·lectuals refinadíssims; no obstant, hem de confessar que a nosaltres no ens diuen res, ni ens interessin.

Els que malauradament senten l'atracció d'aquests focus de llum somorta, sense que se'n donin compte, faciliten el rovellament de les seves facultats d'acció, per esdevenir uns simples satèl·lits saturats de badoqueria i de tantsemendonisme.

JOAN PUIG

¿Es possible que encara es vulgui distreure l'ambient públic amb la tàctica de l'autoseparatisme?

El que cal és cercar l'altre enemic: l'unitarisme, força dels imponderables majestuosos.

La Cavalcada dels Mercats

DIUMENGE passat s'organitzà una cavalcada de carrosses que, sortint de l'Exposició, va seguir per les principals vies de Barcelona, fins al monument d'En Rius i Tauler. Fou presenciada el seu pas per moltes mils ànimes, produint molt bona impressió.

Les carrosses feien força goig. El jurat, per unanimitat, va adjudicar el primer premi de carrosses i comparses al notable escenògraf Salvador Alarma.

BLANES

SEGONS hem llegit a la secció de "Cartes de fora", de LA CAMPANA, el periòdic local "Aurora" diu que està disposat a contar les injustícies i exigir responsabilitats als representants de la dictadura. Tot això està molt bé; però nosaltres preguntem, ¿si els dirigents d'aquest periòdic d'esquerra es donaven la mà amb un dels grossos representants de la dictadura, serà també inclòs a la llista dels responsables?

Cal que es recordin de l'actuació d'aquell batlle tan alt i gros que amb les seves fatxenderies i amb un to d'amo i senyor, feia el que li donava la gana del nostre poble, i si ara, des de les seves pàgines, volen netejar la brutícia dictatorial, en primer lloc cal començar per fiscalitzar l'actuació del seu honorable amic, que abans reverenciaven dintre el seu "casal" i aplaudien la

seva rectitud "en el desempeñ de su cargo".

Si volen fer justícia amb lleialtat, cal no oblidar-se de l'actuació del seu bon amic, o, del contrari, val més callar que no caure en ridícul.

JOSEP MUNTANER ORS

SOLIVELLA

SEGUINT els dictats de la seva consciència i com a lliurepensador, no fa gaires dies el company Salvador Domingo inscriví en el Registre Civil una xamosa nena amb el nom d'Alia.

Hom creu feliços els infants que, en albirar la primera llum, llurs pares procuren lliurar-los de tot perjudici.

Encara que, poc a poc, són ja nou els que no els han mullat el cap amb l'anti-higiènica petxina.

J. S.

VIC

ANEM retornant a la normalitat.

Ha reobert les seves portes l'"Orfeo Vigatà", que havia estat clausurat per la dictadura i se'ls havien apoderat de la senyera. Aquesta els ha estat retornada.

Sembla segur, també, que tornarà a funcionar la entitat "Catalunya Vella", i l'"Ateneu Cultural" es reorganitzarà. D'aquesta entitat hem de llençar als quatre vents un cas d'incultura. Alguns "esquirols", abans de llur clausura, s'apoderaren dels millors llibres de la seva biblioteca i no se sap on varen anar a parar.

Es que també varen cremar-los, com a Barcelona? O se'ls apropiaren indegudament? Si és així, que els paguin!

J. N. F.

REUS

ELS rumors que corren aquests dies no són pas gens falaguers pels que sentim anhels de renovació. Figureu-vos que es tracta, per part dels dirigents dels diferents grups republicans d'aquest poble, d'entaular un arranjament en ço referent al nomenament de tinent d'alcalde, que, com ja se sap, el governador de Tarragona només en concedia dos als republicans, cosa que produí diferents actes de protesta del poble. Doncs, bé; segons murmuracions, d'aquell esperit de protesta que semblava que hauria arribat molt lluny, ja gairebé no en queda res; crec que afluïxen molt els republicans, fins a l'extrem de prendre ço que els doni el governador, sigui una tinència, siguin dues, amb tal que no calgui dimitir els càrrecs, com es volia fer en principi, o sigui quan contra la voluntat del poble, van nomenar alcalde i tots els sis tinent d'alcalde de R. O.

Per res del món, no voldria que aquests rumors tinguessin confirmació. Pel que pugui ésser, des de LA CAMPANA DE GRACIA dono el crit d'alerta a tots els afiliats als diferents centres republicans d'aquest poble, per tal que evitin, per tots els mitjans, que els seus dirigents entrin en concomitancies amb l'enemic. No tole-reu, ciutadans de Reus, que es doni un pas enrera. Qui el vulgui donar, que se'n vagi dels rengles. Reus és el poble de les grans gestes, i no s'ha de consentir que quatre ambiciosos guiats per un gros afany de figurar, intentin canviar el caràcter recte i seriós de la nostra ciutat.

Així és, que, si de cop i volta el poble es manifestà contrari a l'acceptació de càrrecs davant del nomenament d'alcalde i tinent d'alcalde de R. O., el poble deu persistir en la mateixa actitud. Res de mitges tintes. A dimitir! És preferible "honra sin barcos que barcos sin honra".

P. E. P.

BARBARA

EL jovent del nostre poble llegeix molt i ens en alegrem força. Quan es tracta d'anar a cercar un llibre, hi correm tots. Però, som tan distrets, que per comptes d'agafar el llibre, prenem un joc de cartes i ens posem a fer la "manilla".

No us sembla, jovent de Barbarà, que hauríem de tenir esment en no equivocar-nos?

J. TOUS

F. P. (Miralcamp).—Es massa atrevida, la vostra prosa. Si proveu de fer-ne d'altres i les envieu, les llegirem amb gust. Procureu, però, millor correcció.

J. M. O. (Blanes).—Bé; anirà.

J. S. (Solivella).—Va nota. La lletra ha estat lliurada a qui us interessava.

J. C. i J. N. F. (Vic).—Publiquem les vostres coses.

B. G.—Anirà.

Samf. (Gironella).—També anirà.

F. S. (Tortellà).—No ho recordem. Torneu-ho a enviar i procurarem complaure-us.

J. T. (Barbarà).—Va.

Llens. (Pont d'A.).—N'hem parlat massa, ja. A més, sembla que aviat veurem assolits els nostres desitjos.

P. E. P. (Reus).—Ho publiquem.

S. M.—Va.

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona

Sempre hi ha queixes

—A la plaça de Catalunya, tanta llum, i nosaltres hem de viure a les fosques